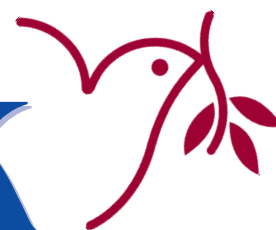

Békehírmők

2012. július 8–15.

ALAPÍTÁSI ÉV: 1895

CVI. ÉVF. 28–29. SZÁM

Közeledjete az Úrhoz, s ő is közeledni fog hozzátok!

Pünkösdi bemerítés Pécssett

Akkor, mikor az első gyülekezet megalakulására emlékezünk, s a Szentlélek tüze ég bennünk, azon a pünkösdi vasárnapon sok, gyülekeztünkben eddig nem látott vendég előtt három testvér hitvallást tett arról, miként változott meg élete azzal, hogy Jézus Krisztust befogadta a szívébe.

Hirsch Barbara, elmondása szerint, makacs gyerek volt, s éppen ezért Jézus Krisztus elfogadása, befogadása az életébe nehézséget jelentett a számára. Döntésében segítségére volt az alábbi igever: „*Bízzál az Úrban teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj! Minden utadon gondoldj rá, és ő egyengetni fogja ösvényeidet.*” (Péld 3,5–6) Hogy

ezen a napon a gyülekezet s a vízzel telt medence előtt áll, azzal is Istent dicsőíti.

Tóth József korábban nem tartozott semmilyen közösséghez, 2011 októberében egy kávéházi alkalomra jött el az imaházba, s azóta is szívesen és rendszeresen részt vesz közösségi alkalmainkon. 2011 őszén hetévi ápolás után vesztette el az édesanyját.

Az ápolás évei megterhelték a lelkét, de az eddig megélt évek, a nehézségek megtapasztalása után is hiszi és vallja, hogy Jézus az út, az igazság és az élet.

(Folytatás a következő oldalon)

Bemerítés Monoron

A képen láthatók balról jobbra: id. László Gábor lelkipásztor, Antal Miklós, Bodor Barnabás, Jári Noémi, Jári Renáta, Tikos Patrícia, Gellén Lídia, Gellén János, Seres Győző lelkipásztor

A monori gyülekezetben hét ferraruhás bizonyágtételének, bemerítésének örülhetünk pünkösdvasárnap. A Mt 13,44 alapján a kincstalálás örömről, valamint annak áldott következményeiről hirdett igét *id. László*

Gábor lelkipásztor testvér. A bemerítést *Seres Győző* helyi lelkipásztor végezte.

Isten ajándéka, a mi kincsünk, Jézus Krisztus legyen bemerített testvéreink örömeinek megtartója!

Ami a barátság házában az emberrel történik, azt semmiféle más kapcsolat helyettesíteni nem tudja. A barát senkivel sem pótolható. Hamvas Béla

Pihenjünk üdülőinkben!

♦ A hajdúszoboszlói **Betánia** üdülő (Hajdúszoboszló, Puskin u. 10.) négy apartmanban (6 szobában), 17 ágyval várja a pihenni, kikapcsolódni vágyókat. Jelentkezés *Komárominé Márta* gondnoknál (20/886-3525 vagy komaromitibor@freemail.hu vagy www.betania.baptist.hu).

♦ A balatonföldvári **Bethesda** Üdülő várja a testi-lelki pihenésre vágyókat. Telefonszáma: 06-20-775-99-33, e-mail címe: lajos.lovasz@gmx.de.

Az élet ritmusáról

Mindig váltani az élet ritmusát. Tudatosan és figyelmesen cserélni munkát és pihenést, koplást és bőséget, igen, még gondot és örömet is; tudatosan felállni az élet terített asztala mellől, mikor legjobban esik a bőség, tudatosan bekapcsolni gondokat és feladatokat, melyeknek nevelő erejük van. Nem elbizni magad semmiféle helyzetben.

(Márai Sándor)

PROGRAMAJÁNLÓ

♦ **Július 22.**, vasárnap délelőtt 10 és délután fél 3 órai kezdettel a „Találkozás – emlék – kapcsolat – Isten jelenlétében!” mottó jegyében a **Tompáról elszármazottak találkozója** kerül sor az imaházban (Tompá, Újföld u. 35.).

♦ **Július 29-én**, vasárnap 10 órakor a váci baptista imaházban (2600 Vác, Mentős köz 1.) kerül sor a Váci Világi Vigalom elnevezésű háromnapos hagyományos barokk fesztivál keretében *Révész Milán Adaptáció* című videoinstallációs **lemezbemutató koncertjére**. Az elhangzó ének az *Evangeliumi karénekek* feldolgozásai modern zenei alapokon, melyeket *Szamosvölgyi Zoltán* és *Szappanos Tibor* adnak elő.

♦ **Július 30. és augusztus 4. között** rendezik a **Váloháló misszió nyári táborát Gödöllőn** a Mater Salvatoris Lelkigyakorlatos házában. A tábor témája: Milyennek lát Isten? Milyennek látom Istent? Részvételi díj: 22 000–30 000 Ft. Jelentkezés *Fodor Tímeánál* (fodor.thimcsi@gmail.com 70/342-6800). www.valohalo.hu.

♦ **Augusztus 11–12-én** tartjuk meg a **Szatmárnémeti Magyar Baptista Gyülekezet fennállásának 100 éves jubileumát**. Erre az ünnepségre hívjuk a Szatmárról elszármazott testvéreket egy közös találkozóra, ünnepélyre. Szombaton közös program lesz az imaháznál 10 órától családiasabb légkörben, majd vasárnap délelőtt 9-től és délután 16 órai kezdettel istentiszteleten emlékezünk meg a megtett útról és hálát adunk. Szeretettel hívunk és várunk mindenkit. Jelentkezni kell 2012. augusztus 1-ig a következő címek vagy telefonszámok egyikén. Kérjük tüntessék fel a jelentkezők nevét és azt, hogy igényelnek-e szállást vagy sem: *Szűcs Sándor*: sanyitundi@gmail.com, 0735500147 – lelkipásztor, *Kovács Barna*: cefbarna@gmail.com, 0735500108 – gyülekezeti titkár.

♦ **Augusztus 19-én** Tarpán tartják a **tarpai baptisták találkozóját** délelőtt az új imaházban, délután pedig a régi épületben. Az igei szolgálatokat *Varga Boldizsár* és *Szlepák Lajos* lelkipásztorok végzik. Budapestről augusztus 18-án busz indul a tarpaiak találkozójára. Érdeklődni lehet telefonon: +36-20/886-1476.

Pünkösdi bemerítés Pécssett – folytatás a címloldalról

Ifj. Győri Tamás gyermekkorától természetes közegként éli meg a gyülekezeti közösséget. Az elmúlt év őszén felmerült benne, majd komolyan foglalkoztatta az a gondolat, hogy 18 évesen, ahogy elindul az életbe, önállósodik, milyen alapokra építi fel a jövőjét. Ebben az időszakban érintette meg szívét a következő ígevers, s megerősítette őt a döntésében: „*Istenetek, az Úr, aki előttetek jár, harcolni fog értetek...*” (5Móz 1,30) Azóta sok minden kinyílt előtte, foglalkoztatja, s nem szeretné többet

Jézust félszívvvel követni – erről éneken is vallo-mást tett.

Új testvéreinket *Ma-cher Tivadar* lelkipásztor merítette víz alá, ezzel is kifejezve, hogy a bűnnek meghaltak, s új életet kezdenek Krisztussal.

Az ígét *Szólláth Imre* teológus testvér hirdette az ApCsel 2. fejezete alapján: „*Térjete meg, és keresztkedjete meg valamennyien Jézus Krisztus*

nevében... Mert tiétek ez az ígét és gyermekeiteké...” Isten nem kényszerít senkit szeretetének elfogadására. Felkínálja szeretetét, melyet csak el kell fogadnunk.

Különböző utaink és háttérünk van. Isten tudja, honnan kell elindulnunk, és hová kell elérnünk.

Adja az Úr, hogy megtaláljuk utunkat, mellyel célba érünk!

Borbélyné Győri Gabriella

Bemerítési híradó

Hálaadással állunk Istenünk elé, amikor azt látjuk, hogy ő végzi munkáját folyamatosan. Kétezer éve hangzik az evangélium üzenete, amit a békességet, megnyugvást, bűneikre bocsánatot keresők meg is értenek. Visszatekintve látjuk, hogy sokszor mennyire kevés kell ahhoz, hogy valaki rátalálhasson a megoldásra. Az elmúlt években ezt különösen éreztettük, mivel évek óta minden bemerítésen voltak olyanok – vagy csak olyanok voltak –, akik gyülekezeti háttér nélkül érkeztek és maradtak meg gyülekezetünkben.

Pünkösdkor így álltunk mi, a gyülekezet is Istenünk előtt, örömkönnye- ket ejtve, mivel ketten álltak a bemerítőmedence előtt bemerítésükre várva. Ők ketten különböző utakon, különböző gyülekezetekben, de Istent keresve talál- tak rá Jézus Krisztusra, személyes Megváltó- jukra. Ők a világban is ismerték egymást, hiszen életük egyik szaka- szában, mint munkatár- sak, együtt dolgoztak. Milyen különös, hogy Isten így vezette őket különböző utakon az örök életre vezető úton.

A bemerítésre várók, *Rózsavölgyi Eleonóra* és

Kovács Gábor, a bemerítés előtt bizony- ságtételüket osztották meg a hallgató- sággal: „Gyermekkoromban nagyszü- leim szerettek volna Isten szeretetére és létezésének megismerésére nevelni. Én azonban ellenálltam akaratomnak és tagadtam Isten létezését. Bűnben él- tem, és sajnáltam magam szomorú gyermekkorom miatt. Egyre többször kértem Isten segítségét, bár nem éltem tanításai szerint, és nem bántam meg bűneimet, mert nem ismertem a taní- tásait, a Bibliát nem olvastam. Megta- nultam imádságokat, és elkezdtem imádkozni. Sokszor sok minden sike- rült, de még ekkor is vak voltam, sike- reimet a szerencsémnek és talpraesett- ségemnek tulajdonítottam.

(Folytatás az utolsó oldalon)

Bizonyságtételek

Válogatás a Reménység fesztivál kapcsán érkezett levelekből

Szeretném megköszönni azt az élményt, szeretetet, isteni jelenléte, amelyben részt vehettem. Csodálom és gyönyörködöm az egységben, a szolgálatban, amit elvégeztetek, büszke vagyok arra, hogy itt Magyarországon ilyen színvonalon van képviselve az evangélium. Jézus él! Dicsőség!

Utóirat: Legközelebb szeretnék részt venni a munkatokban.

Szeretettel egy siófoki testvéretek!

Adatfeldolgozóként és tanácsadóként is szolgálhattam az Urat az első két napon (ma anyai és testvéri kötelezettségeimnek kellett eleget tennem). Mindkét alkalommal nagyon élveztem a zenét, megérintettek *Franklin Graham* szavai, örömmel töltötték el a tanácsadás percei. Igazán nagy hatással azonban az adatfeldolgozóban folyó munka volt rám. Az a kemény, áldozatos, valódi csapatmunka, ami ott folyt, az a vidám hangulat, ami még a hajnali órákban is uralta az egyre fáradtabb embereket! Fantasztikus volt!

Egyetlen kártya sem kallódhatott el! Egyetlen megtért lélek sem mehet veszendőbe! Csodás érzés volt ebben a munkában részt venni, ilyen emberek között!

Ha egy mód van rá, kérlek, tudasd a gyülekezetkiválasztást végző csoporttal, illetve annak vezetőjével, *Tamással* (gondolom, folyik még a munka), hogy tudtukon kívül milyen hatalmas munkát végeztek mellékesen értem is: ez a hétvége tragikus volt számomra. Pénteken a kórházban fekvő, nagyon beteg, haldokló édesapám mellől érkeztem a fesztiválra, s szombaton reggel szegény elhunyt.

Ezt a gyötrelmet, fájdalmat elviselni, a veszteség ellenére vidám szívvel (*valóban* vidámmal!) szolgálni ők segítettek. A munka közben felmerülő technikai problémák megoldásának során is tanúságot tettek hitükről, s ez szintén erősített engem. De a legfeljebb és rám a legnagyobb hatást gyakorló momentum az volt, amikor internetre várva Tamás leültetett a földre, kinyitotta a Bibliát, és sorra másokat is odaintve belekezdett az igeolvasásba. Ahogy körben ülve egyik igét olvastuk a másik után, csak azt éreztem, hogy áldás van rajtunk, mindannyiunkon, s hogy nincs jogom szomorkodni, mikor a mi Hatalmas és Erős Istenünk szól hozzánk és bátorít.

Köszönöm, hogy ott lehettem, köszönöm, hogy nevettem, köszönöm, hogy én is végezhettem ezt a fontos munkát.

Áldjon meg benneteket az Úr – a Reménység fesztivál csapatát is és a csapattagokat külön-külön is személyesen!

K. Tímea

„A ti munkátok nem hiábavaló az Urban!”

Kedves *testvérek!*

Szeretnék mi is a magunk részéről megköszönni a *ti* áldozatos munkátokat.

A hosszú hónapok fáradságos szervezését követően, látva az elmúlt három nap történéseit – bizony nagyon is *megérte*.

Itt Miskolcon és környékén, Borsodban valóban sok a reményvesztett ember, de hála Istennek, ma már kevesebb.

A fesztiválnak köszönhetően létrejött egy közel 30 fős énekkarunk.

A három nap alatt megtettünk 1200 km-t, és elvittünk durván 200 embert az Arénába.

Megtartottuk a KÉTT tanfolyamokat az érdeklődőknek. Új munkatársakat kaptunk a szolgálatainkhoz.

Néhányan tanácsadóként is hálásan köszönték meg, hogy bábáskodhattak új életek születésénél.

Többen átadták életüket az Úrnak vagy megerősítették elkötelezettségüket.

Felejthetetlen beszélgetések folytak a buszokon a késői órák vagy éppen a korai órák ellenére (péntek, szombat fél 2 körül értünk Miskolcra), de senki sem érezte az idő múlását. Ezek csak azok, amik így hirtelen feljönnek bennem.

Ami a leglényegesebb, hogy Isten Lelkével (Szellemével) jelen volt közöttünk.

Átéltük Jézus győzelmét, hatalmát és erejét. A sátán hatalma totálisan összedőlt az Arénában, és a foglyok szabadultak.

Istené legyen a hála, felétek pedig köszönet.

Az Úr áldja meg további munkátokat, bárhol is éltek és szolgáltok! Kérem, adjátok át köszönetünket a BG társaság felé is!

Szolgátrsi szeretettel magam és testvéreim nevében: **Sándor Frigyes**
evangélikus esperes

Megkérdeztük

Durkó István missziói igazgatót

– *Milyen hangsúlyai lesznek a misszióknak a jövőben?*

– Amiben élet van, az állandóan változik, ez egy szellemi alapelv. A körülöttünk lévő világ gyors változásait érzékeljük, de a gyülekezeteink és mi magunk is változunk. Ezek a változások néha pozitívak, növekedést jelentenek, mások beszűkülést, amortizációt. Ez a dinamika érvényes a misszióra is. A célunk, hogy a Szentlélek munkája által pozitív folyamatok erősödjének, ehhez pedig az alábbi biblikus alapelvek folyamatos megélésére van szükség.

Evangelizációs fókusz! – Minél több embert érjünk el az evangéliummal! Az ige azt mondja, hogy az evangélium Isten ereje (Róm 1,16). A baptista hívó emberek és gyülekezetek evangelizációs készségét meg kell erősíteni. Vágynunk kell arra, hogy megtérjenek körülöttünk az emberek. A körülöttünk lévő társadalom problémáira valóságos válasz az evangélium – megtérés az élő Istenhez!

Imába csomagoljuk a szolgálatainkat! – Istenre figyelés imában elkérni a vezetést. A sok ötlet, tapasztalat, kreativitás, tradíciók nagyon fontosak, de ezek közül Isten döntse el, hogy mikor minek van itt az ideje! Egész más eredménye van, amikor tudjuk, hogy a Szentlélek világos vezetése alapján haladunk. Legyen az életgyakorlatunk szerves része az elvonulás, csendesség, ima, böjt, Isten akaratának keresése!

Szeretet járja át a szolgálatunkat! – Egymás kölcsönös tisztelete, segítése, csapatmunka. Isten nem egyéni nagy teljesítményeket vár el tőlünk, hanem hűséget, tiszta motivációkat és szeretetből fakadó tetteket. Gyakoroljuk a megbocsátást, együttműködést, egymás kölcsönös támogatását!

Isten dicsőítése! – Hitlépések és áldások, amelyek Istent dicsőítik! A racionalitás és a hit mindig feszültségben vannak. Fontos, hogy ne csak a láthatókra nézzünk. A mennyből indul el minden, és oda is tér vissza, hogy Istent dicsőítse. Ami nem ezen az úton történik, az hiábavalóság. Tehát az örökkévalóság szempontjából nézve akarjunk maradandót alkotni!

Lelkipásztor-beiktatás Budán

Gyülekezetünk több mint hároméves keresés és imádkozás után kapta ajándékba *Fábián Sándor* rákospalotai lelkipásztort és családját, így kerülhetett sor erre a beiktató istentiszteletre május 19-én.

A beiktató istentiszteletet *Husza Csaba* ügyintéző lelkipásztor vezette. Az igehirdetés és a beiktatás szolgálatát *Meláth Attila*, a Budapesti Egyházkerület elnöke végezte. Ezt követően került sor a lelkipásztor beiktatására, melynek keretében mind a lelkipásztor, mind a helyi gyülekezet tagjai fennállva, ünnepélyes fogadalomtétel keretében vállalták az egymás felé való szolgálatot, egymás segítségét, támogatását.

Fábián testvér székfoglalójához alapigeként a Fil 2,1–4 igeszakaszt olvasta föl. Szolgálatában rámutatott arra, hogy a fogadalomtételben nem kisebb dologra, mint szövetségkötésre kerül sor lelkipásztor és gyülekezet között. Ez a szövetség arra kötelez bennünket, hogy egymáshoz úgy viszonyuljunk, ahogy az apostol kérte azt a filippi testvérektől.

Ezt követően a lelkipásztor házaspár köszöntésére került sor. Először az elbocsátó, rákospalotai gyülekezet gyülekezetvezetője, *dr. Szabó István* presbiter adott útravalóul igei tanácsot *Fábián* testvérnek, aki az ottani gyülekezetben felnőve kapta a lelkipásztori elhívást, amelyet hét éven keresztül végzett is. A fogadó, budai gyülekezet részéről *dr. Novák Péter* diakónus, gyülekezetvezető köszöntötte a lelkipásztor házaspárt, egyúttal megköszönte *Husza* testvér ügyintézői szolgálatát is.

Kedves része volt alkalmunknak, amikor a kerület társegyházainak jelen levő vezetői – *dr. Szederkő*

(Folytatás a következő oldalon)

Történelmi pillanatok a Baptista Teológiai Akadémia évzáró alkalmán

Az igehirdetés szolgálatát *Papp János*, egyházunk elnöke végezte

Így érezte a népes gyülekezet, amikor a BTA történetében először adhatott ki teológiai mesterfokozatot nyújtó diplomát, annak jeléül, hogy közösségünk missziójának szíve jól élt a nehézségek között is feltárulkozó lehetőségekkel.

Történelmi pillanat volt, hogy *Papp János* testvér, mint egyházunk bizalmat nyert új elnöke, ezen felelős tisztségben először állhatott szószékre a jeles alkalmon a Nap utcai baptista imaház sokat látott falai között. *Józsue* könyve negyedik részéből hirdett igével – a Jordánon átkelő Izrael példájával – bátorította a végzős hallgatókat, oktatókat, hogy Isten vezetésével győzhetünk életünk minden küzdelmében, akadályánál. Amint az Úr parancsa szerint a Jordán medréből kivett tizenkét kőből emlékoszlopot állítottak, amelyre visszatekinthettek, úgy láthatjuk mi is a tanulás, vizsgák küzdelmeit, győzelmeket, amelyek-

Dr. Almási Tibor rektori beszédet mond

ben a kijelentés Istene meg akarja mutatni akaratát, hogy minden nép megismerje a hatalmas Istent, akiért érdemes élni! Tekintsünk ezekre, mint róla szóló bizonyágokra!

Történelmi pillanat lehetett, amikor *Papp* testvér beiktatta újabb öt évre a rektori szolgálatba *prof. dr. Almási Tibor* egyetemi tanár testvért, aki átvehette a Magyar Köztársaság miniszterelnöke által aláírt kinevezését,

hogy vezesse a számunkra kulcsfontosságú intézményt.

Rektori beszédében elmondta testvérünk, Az apostolok cselekedeteiről írt könyv 16,6–10 szakaszát idézve,

A kinevezett új rektor beiktatásának pillanatai

hogy Isten Lelke bezár előttünk kapukat, hogy máshol nyisson, odavezessen. Olykor pedig egy nyitott kapu elől vezet át egy másik nyitott ajtóhoz, olyan utat mutat, amire még álmunkban sem gondoltunk. Visszatekintve az eltelt 16 évre, amióta az intézmény vezetésére kapott megbízást, elmondta testvérünk, hogy a hallgatók száma közel hússzorosára nőtt, négyszáz főre emelkedett. Korábban kizárólag baptista lelkipásztorokat képzett iskolánk, ma viszont különböző missziói, szociális és egyházzenei szakirányú képzés is folyik. Elindulhatott az egyetemi szintű teológiai mesterképzés két évvel ezelőtt. A hallgatók több mint húsz felekezetből érkeznek, ami ismét új kihívás történelmi múltú iskoláknak és nagy felelősség az oktatóknak. Egyetlen közös nevező létezik: a Biblia, amit minden keresztény/keresztyén egyház elfogad, de eltérően értelmez. Az oktatói gárda fele tudományos foko-

A kántor szakos hallgatók férfikarát Almási Kornél vezette

zattal rendelkeznek, hatan pedig most vesznek részt doktori képzésben. A tanítás anyagait a Baptista Kutatóintézet ellenőrzi, ügyel a jegyzetek magas színvonalára. A vezetés feladatában osztozik az öt tagból álló Igazgató Tanács, valamint a 18 tagú Szenátus. „A nyitott ajtók előtt egyedül a Szentlélek vezetésével lehet helyesen dönteni, mert mi nem tudjuk, mi lesz az út végén, ezért törekednünk kell vele az élő közösségre!” Ezzel zárta rektori székfoglalóját Almási Tibor testvér.

Az egyes epizódok között a kántor szakos hallgatók férfikara énekelt *Almási Kornél* főiskolai docens vezetésével, *Tóka Ágoston* orgonajátékával gazdagította a jeles alkalmat. A hallgatók nevében *Pafkó Tamás* és *Kovács Bálint* testvérek szölk. A 40 és 25 éve végzett testvéreket köszöntötte az intézmény rektora, közülük *Hegyi András* és *Kübler János* lelkipásztor emlékezett vissza a régi időkre, a megtett út tanulságaira.

A Nap utcai imaházban a népes gyülekezet a BTA tanévzáró ünnepségén

maradnánk, vele Isten szolgálói lehetünk, akik Urukhoz hűségesen küzdenek mindvégig, hogy tőle vegyünk át egykor az igazi győzelem jelét, az élet koronáját.

Újvári Ferenc

A BTA tanári kara és az idei tanév végzős hallgatói

Történelmi esemény volt a diploma átvétele az akadémia rektorától a mester szakon végzett nyolc hallgatónak, a BA szakon végzett 23 hallgatónak, a kántor BA szakon végzett egy hallgatónak, egy kántor gospel zenész és két gyülekezeti egyházzenész szakirányú továbbképzési szakon végzős hallgatónak. A

kitűnő diplomáért, kiváló szakdolgozatért, kiemelkedő közösségi munkáért összesen 14 hallgató részesült jutalomban.

Hálaadással tekinthettünk vissza, mint egykor Isten népe a Jordán partjáról a célba érkezés, a győzelem oszlopára. Emlékeztetett minket a sikeres tanévzárás, hogy tanulásban, életben a diadalt Jézus Krisztus vívta ki nekünk. Nélküle csak elveszett, bűnös emberek

(Folytatás az előző oldalról)

nyí Károly, a gazdagréti Szent Annyalok templom plébánosa és *Blázy Árpád* evangélikus lelkész kerültek sorra, és az igei gondolatok mellé közvetlen, meleg szavakat mondva köszöntötték lelkipásztorunkat, kifejezve, hogy bizakodva tekintenek a jövőbeli közös munka elé. Novák testvér felolvasta *Urr Zsolt* *Ipolynak*, a Szent Imre-templom plébánosának és *Bodó Csaba* solymári lelkipásztornak a köszöntését is, akik akadályoztatásuk miatt levélben közölték áldáskívánásukat. *Zarka Péter* adventista lelkipásztor szolgálati elfoglaltsága miatt csak az alkalom első részén tudott jelen lenni. A kerület polgármestere, *dr. Hoffmann Tamás* levélben fejezte ki köszöntését, őt *Vida Zsolt* képviselte.

Befejezésül Huszta Csaba ügyintéző lelkipásztor köszönte meg az ügyintéző lelkipásztori munkához kapott előjárói és gyülekezeti támogatást.

Az alkalom végén *Ádány Mihály* presbiter testvér kért áldást a lelkipásztor és gyülekezet közös munkájára.

Mi tagadás, bennünk is feszült-ségteljes várakozás volt, akik részt vettünk az alkalom előkészítésében. Tartottunk attól, hogy protokolláris jellegű lesz, amin úgymond kötelezően túl kell esni. Isten azonban minden várakozásunkat felülmúlóan megáldott bennünket.

Hivatalosság éppen csak annyi volt, amennyi ünnepélyessé tette az alkalmat, egyébként egy kötetlen légkörű, családi alkalom kerekedett az egészből. Köszönet érte Istennek, akinek a jelenléte érezhető volt az alkalom minden percében.

Ahogy törvényszerű, hogy az ünnepek fénye idővel megkopik, legyen az is törvényszerű, hogy a megkötött szövetség egyre erősebb legyen!

Ádány Mihály

Ahogy a délvidék baptistái látják

Nyúl Zoltán lelkipásztort, a pacséri általános iskola földrajz-történelem szakos tanárát, a vajdasági magyar nyelvű baptista misszió vezetőjét még a Reménység fesztiválon kérdeztük arról, hogyan készültek az evangelizációra, és mit várnak tőle.

– Kezdetektől bekapcsolódunk. De nemcsak magyarok, hanem az egész szerbiai baptista szövetséget kértük, hogy vegyenek részt ebben az eseményben. A kezdeti ódzkodás után megnyíltak az ajtók. Három napra 450-en jöttek el. Ez soha nem látott megmozdulás a területünkről. Szerbek, szlovének, horvátok, románok is jöttek a csoportunkkal. Sokan mondták: ez kell nekünk, ez a közösség, ez a lelkesítés. Egy meghívást adtunk át a Billy Graham Társaságnak, hogy vegyenek tervükbe egy Szerbiában megrendezendő evangelizációt. Belgrádban mindössze 800 protestáns van. Jelentős protestáns evangelizációt ott még sohasem rendeztek. Úgy látom, hogy most erőre kaptak. A lehetetlent is meg akarják próbálni. Most sokat tanulhattunk.

Ha elfogadják a meghívást, és ott Belgrádban rendezhetünk közösen egy missziós fesztivált ebben a kemény, nacionalista érzelmekkel túlfűtött országunkban, akkor az egy óriási bomba lesz. Arra gondolok, hogy a Balkánra mindig is azt mondták, hogy egy lőporos hordó. *Gavrilo Princip* előtt és után is sok háború volt, és egyre mélyültek a sebek. Most szeretnénk, hogy ezek a sebek ne mélyüljenek, hanem gyógyuljanak. Az evangélium ebben valódi segítség lenne: közel hozni egymáshoz szerbet és magyart és horvátot. Abban reménykedünk, hogy egy ilyen evangelizációs felkészülést a gyülekezetek is segíteni fognak. Nagy reményünk, hogy ez meg fog történni a közeljövőben. A jelen pillanatban pedig megújulást várunk, megtéréseket. Akik jöttek, azok nagy része barátkozó. Ilyen komoly érdeklődés nem volt még. Hisszük, hogy egy új kezdet és továbblépés lesz ebből.

Szégyellem a múltam

Ifjúkoromban nem voltam alkoholist, nem drogoztam, alvilági bandákhoz se tartoztam, férfitársulva nem sikkasztottam, soha börtönbe nem kerültem, sőt gyerekkoromban nem voltam verekedős természetű sem, mert gyengécske fizikumommal úgyis csak alul maradtam volna. Nem voltam hazudozó, mert édesapám megkövetelte, hogy igazat mondjak. Tehát semmi érdekes nem történt velem, mint sok más hasonló társammal sem, akiknek az a sors jutott, hogy hívő családba születünk. A gyülekezet előtt elmondható bizonyosságtételünk tehát meglehetősen szürke, ilyen életelményekkel rendelkező megtéréstörténetet egyetlen egyházi lap le nem közől, mert nincs benne semmi drámai, nincs benne semmi érdekfeszítő.

A mai megtérésmértékek szerint ezeket már mind szégyelljem? Mert ha így van, ha mindent újrakezdehetnék, fiatakoromban bizonyosan iskolakerülő lennék, összefirkálnám a falakat mindenütt, ahol csak megfordulok, biztosan szétverném a buszmegállókat, belekötnék az idős emberekbe, korán válnék paráznává, esetleg homoszexuálissá, valahova biztosan betörnék és börtönbe is kerülnek. És csakis ott hallhatnám meg az evangéliumot. Mert akkor érdekes megtérési sztorim lenne, mindenki felfigyelne rám. Amikor elmondanám a megtérési történetemet, a szemek csillognának, és mindenki odajönne hozzám, hogy kezet fogjon velem, és biztosítana róla, hogy jól döntöttem, amikor a bűn mýlsége helyett Krisztust választottam.

De így olyan szerencsétlennek érzem magam, mert az én megtérési sztorim olyan uncsi, ami senkit sem érdekel, senkit sem hat meg. Sőt sajnálnak, hogy milyen szerencsétlen szürke egér voltam és vagyok még ma is. Nincs bennem semmi izgalmas, semmi megrázó, könnyeket fakasztó, csak egy silány sablonhívó megtérésem volt (lehet, hogy az se volt igazi), és ettől kezdve pedig sablonhívó vagyok, ha egyáltalán hívó vagyok. Ha egyáltalán megtértem. Mert ugyan miből is tértem volna meg? Bizonyára csak úgy besunnyogtam a gyülekezetbe.

Mert kisgyerekkoromban ültem a szószék előtt. Abban a gyülekezetben, ahol gyerek voltam, ez így volt szokás. Jól kellett viselkednem a többi hasonló korú jógyerekkel együtt, mert szem előtt voltunk. Igaz, hogy akkoriban még az iskolában is csendben kellett ülnünk, tehát ez maga nem volt valami elviselhetetlenül nehéz feladat.

Úgyszólván gyakorlatom volt benne. Meg aztán mindenki más is csendben ült, a felnőtteket is beleértve. Még akkoriban nem álltak fel, kezeit sem emelték az ég felé, és nem is tapsoltak. Meg is ijedtünk volna. A prédikációt ugyan nem értettük, kivéve azt, amikor nekünk magyarázott valaki, de ez többnyire a kisteremben történt. Azonban így is egészen jól éreztük magunkat, sőt nem is volt hosszú az istentisztelet, mint ahogy ma mondani szokás – a gyerekek számára. Valamit azonban mégis felfoghattunk belőle, mert az imaház udvarán eszünkbe se jutott civakodni. Pedig máshol ez előfordult.

De nemcsak magam vagyok ilyen, mert akkor nem lett volna érdemes tollat fogni, hanem korosztályomból mások is, nem is kevesen. Egy ilyen „szerencsétlen” öreg lelkész – amilyen magam is vagyok – mondta el a következő történetet. Gyülekezetében vendégül látott egy csupa fiatalokból álló szolgálócsoportot. Dicsőcsopi, élő bizonyosságtételek, drámai megtérések, tüzes hittapasztalatok nyomán lendületes alkalmak voltak. A társaság csillogó szemekkel hallgatta vezetőjük csúnya alvilági múltját, megtérésének damaszkuszi fordulatát, az azóta eltelt időben erővel teli hittérítő szolgálatait. Főleg a lányok szeme csillogott, hiszen az illető jóképű legényke volt. Igaz, nem először hallották ezt, de a történet mindig újabb színes részletekkel bővült. Olyan friss, üde, keresetlen és képmutatásmentes volt az egész. Az öreg lelkész asztalt terített nekik több napon át, rendbe rakta sebtében levett ruháikat, fal mellé dobott gitárjukat. Hát Istenem, olyan fiatalok!... Amikor aztán véget ért a hosszú hétvége, talált egy bibliai kártyát az asztalán. Valaki ráírta: „Nem messze vagy az Isten országától.” Elgondolkodott rajta, és megköszönte Istennek, hogy figyelmeztetést kapott. Eközben elgondolkodott a sorsán. Ő is hívő szülők gyereke volt, korán megtért, és korán elhívást kapott a szolgálatra. Hát ez az.

Ki így tér meg, ki úgy. Van, akit a bűn legmélyéről emel ki Isten. Áldassék érette az ő neve! Boldog lehet ő is, és boldogok azok is, akik vele örülnek. Van, aki valamiért nem csúszott túl mélyre, de hát neki is csak meg kellett térnie. Hogy húsz méterrel vagy öt centivel a víz felszíne alatt fullad meg az ember – ha megfullad –, akkor az már mindegy. De ha kihúzza valaki, akkor megmenekült.

De akkor most szégyellje magát, hogy nem sülyedt mélyebbre a bűnben? Én 1956-ban tértem meg. Kenyért álltunk sorba, közénk lóttek az oroszok, és nem a haláltól féltünk, hanem a kárhozattól. Amikor megtértem, a lövöldözés még nem szűnt meg, csak a halálfélelemem. Mi bűne lehetett egy tizenhárom éves gyereknek? Ma már nem is emlékszem rá, csak a lelki ismeretem iszonytató szorítására, és a megtisztulás utáni nagy békességre. Hogy tért meg János, a szeretett tanítvány, az evangélium írója? Hiszen korábban szinte még gyermekként be-merítő János tanítványa volt, aki pedig már születése előtt megtelt Szentlélekkel. Nem olvassuk a bűneit és a megtérése történetét még az általa írt levelekben sem. Akkor talán nem is tért meg?

Azt pedig végképp nem értem, hogy mért kell a megtérésből színes

történeteket farigcsálni, és mért kell azzal a múlttal bizonyosságtétel címen dicsekedni, amit Isten megítélt, és amitől megszabadított. Ha pedig azóta a hitéletünk megfakult, lelkileg kiszáradtunk, vagy éppen visszajöttek a régi bűnök, újra odajárulhatunk a kegyelem királyi trónjához, hogy megújuljunk (Zsid 4,16). S akkor nem kell szégyenkeznünk sem a súlyos, sem a „bocsánatos” bűneinkért, lévén hogy ilyenek nincsenek is. Csak megbocsátottak, amiket viszont Isten a háta mögé vetett (Ézs 38,17). Ezekkel pedig jobb, ha mi is így bánunk, és nem tesszük őket újra meg újra a kirakatba. Mert a dicsekvés, ha lelki is, csak dicsekvés. És egészen jó kapu azoknak a csúnya bűnöknek, hogy újra és újra visszatáljanak a dicsekvő lelkéhez.

Hegyi András

„...a sáfártól megköveteltetik, hogy hű legyen.”

Marton Sándor testvér a gyülekezetétől kapott habán kerámiavázával

Tahitótfaluban Marton Sándor testvér már 30 éve szolgál gyülekezetvezetőként, a most következő ciklusra a gyülekezetvezetői jelölésétől visszalépett (az oka nem testi és lelki gyengeség). 2012. május 20-án volt a gyülekezetünkben a tisztségviselői választás, ezelőtt mondta el Marton Sándor testvér beszédét, ebből részleteket közlünk:

„Hálát adok az én Istenemnek, akinek szolgálok őseimtől fogva tiszta lelkiismerettel... Aki megtartott minket és hívott szent hívással, nem a mi cselekedeteink szerint, hanem az ő saját végezése és kegyelme szerint, mely adatott nekiünk Krisztus Jézusban örök időknél előtte.” (2Tim 1,3,9) Gyülekezetünk fiatalon választott elöljárójának 1972-ben (40 éve), és ez akkoriban ritkaság volt. Megtisztele-

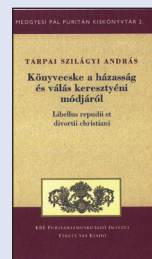
tés volt számomra, mert Kosztán Mihály testvér helyett lettem úrvacsoraki-hordó. Gyülekezetvezetőnek 1981-ben (30 éve), diakónussá 1994-ben (18 éve) avattak. Nem én jelöltem magam, a gyülekezet választott ezen szolgálátok betöltésére, és én vállaltam. Akkoriban nem kellett ilyesmiért kampányolni, hanem az életvitelünket és cselekedeteinket figyelték a gyülekezetben. Kötelességemnek tartottam a közösségbe való járást úgy hétköznapi imaórai alkalmakon, mint vasárnapi tiszteleteken. Marton Zsolt fiam lelkipásztorként szolgál, de gyermekeimet nagyon ritkán látogattuk vasárnapokon. Hiszen „a sáfártól megköveteltetik, hogy hű legyen”. Sőt semmilyen más közösséget nem látogattam, mert „ahogyan vettétek a Krisztus Jézust, járjatok is övele”! Köszönöm a gyülekezet bizalmát, akik ilyen sok-sok évig megbíztak ezen szolgálattal. Gyülekezetvezetői jelölésemtől visszalépek. Természetes diakónusi tisztségemmel élni szeretnék addig, ameddig az én Uramtól kapok rá időt. „Tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy ő az én nála letett kincsemet meg fogja őrizni ama napra.” (2Tim 1,12) Köszönöm.

Testvérünk nem lesz szolgálatban munkanélküli, mert 20 éve szívügyüké vált a rászorulóknak segítése romák, nagycsaládosok, hajléktalanok részére. Ezt a szolgálatot végzik feleségével, gyermekeivel, ez családi szolgálat, nem gyülekezetfüggő sem anyagilag, sem lelkileg. Isten áldását kérjük további szolgálataikra és életükre.

M. H. Zs.

Könyvajánló

Tarpai Szilágyi András
Könyvecske a házasság és válás
keresztyéni módjáról
Libellus repudiū et divortii christiani
(1667)

Petrőczy Éva sorozatszerkesztő bevezető tanulmányában írja: „Ha Tarpai Szilágyi András műve nem egy kevesek által beszélt, hánysorsú nép nyelvén íródik, feltétlenül bekerült

volna a legtöbbet idézett keresztyén házassági kalauzok kánonjába, méltó társaként többek között Rogers, Perkins, Baxter és Milton e témába vágó szövegeinek.”

A 17. századi puritán lelkész-szerző „házassággyógyász” művét egy neves mai keresztyén családterapeuta, Szarka Miklós lelkész-pszichológus is kommentálja. A szöveg-gondozás munkáját Horváth Csaba Péter végezte.

A könyv magyar címe nem a latin tükörfordítása, hanem a szöveg tartalmát, logikáját igyekszik érzékelteni, hiszen a szerző az elmátkásodástól a válásig tartó úton vezet végig olvasóit, s a párkapcsolat közben felmerülő konfliktusokra igyekszik keresztyéni megoldásokat kínálni.

A válás keresztyéni módjáról szóló 17. századi kalauz modernségben, őszinteségben felveszi a versenyt a „párkapcsolati tréning” könyvekkel. Tarpai Szilágyi András mindemellett óriási teológiai és kultúrismertre alapozza munkáját, amely az élet számtalan helyzetét igyekszik körbejárni úgy, hogy mégsem esik bele a vallási kazuisztika csalogató szakadékaiba. A hitbéli és lelkigyógyozói megközelítést nem adja föl. Olyan kódex, amely megmaradt a tanítás talaján. Mindenkihez szólnak ezek a régi, de nem avuló bölcsességű sorok, akik az oldás és kötés nem könnyű élethelyzeteit megtapasztalták vagy azokban segítséget kell nyújtaniuk.

A kötet a KRE Puritanizmus-kutató Intézete és a Fekete Sas Kiadó közös gondozásában jelent meg. (behi)

„Nem vagyok gyerekgyáros”

A csaladhalo.hu oldalon jelent meg egy interjú Lakatos Zsolttal, a Széchenyi Bank üzleti vezérigazgató-helyettesével, aki hívó emberként feleségével 12 saját gyermeket nevel. Ebből osztunk meg olvasóinkkal egy részletet. (A szerk.)

– Ma finoman szólva sem divat a nagycsalád, sokan ezt a gazdasági válsággal, a kiszámíthatatlansággal magyarázzák. Ön mivel?

– Pénz, pénz, pénz, ennyit hallani, de nagyon kevesen boldogok, mert a pénz miatt mindenki magának él, holott az embert az Isten arra teremtette, hogy szeresse a másikat, és ebben a szeretetben valósul meg az ember. Hajlamosak vagyunk azt hinni, milyen nehéz nekünk most, nem tudjuk felnevelni a gyerekeket, de gondoljunk már bele: a világháborúk alatt például sokkal több gyerek született, pedig akkor nem a bankok vették el a lakásokat, hanem egyszerűen lebombázták őket. Nem volt kecmec, akár 13 évesen dolgozni kellett.

– Ha reklámozni kellene a nagycsaládot, mit mondana?

– Nem nagyon tudnék mást mondani, mint hogy a legnagyobb boldogság élni az Isten akaratában, tapasztalni, hogy van Valaki, az Isten, aki úgy szeret, ahogy vagyok, és ezt a szeretetet kell továbbadni. Nem a sok és nem a kevés gyerektől lesz valaki boldog. A férjnek és a feleségnek kell boldognak lennie, ha ez egy gyerekkel megy, akkor úgy, ha tucatnyival, akkor úgy.

– Maguk párként is boldogok?

– Igen. Az biztos, hogy össze kellett csiszolódunk. Meg kellett tanulnunk megbocsátani, azaz tapasztalni, hogy Krisztus jelen van a házasságunkban, és mindegyikünknek megbocsát. Mert enélkül képtelenek vagyunk a másinak megbocsátani, ha nem tapasztalod, hogy neked is mint bűnösnek megbocsátottak, akkor te sem leszel képes megbocsátással működni. Nem úgy, hogy nagylelkűen azt mondom, hogy igazad van, de közben tartom magam a véleményemhez, hanem úgy, hogy valóban belátom, hogy nem vagyok jobb a másinál, sőt nagyon sokszor rosszabb vagyok. De ez egy nagy harc, ami életünk végéig tart. Sz. D., csaladhalo.hu

Csopják-émléknep a rózsakerti gyülekezetben

Csopják Attila (1853–1934) kiemelkedő jelentőségű személyiség: egyházvezető, lelkipásztor, író, lapszerkesztő, egyháztörténész – leginkább pedig Isten áldott embere – volt a Magyarországi Baptista Egyház történelmében. E szolgálatait úgy végezte, hogy közben pénzügyi szakemberként vezető munkakörben dolgozott a Pénzügyminisztériumban. Halála után több mint 75 évvel hagyatékának egy része és egy unokájának adománya jelentősen segítette a rózsakerti gyülekezet új közösségi házának az építését. A halás utódok ez év május 13-án Csopják-émléknepet tartottak, és az új épület tornyában Csopják-émlékszobát avattak.

A rózsakerti gyülekezet pásztor, dr. Kovács Géza üdvözlő szavai nyitották meg az ünnepi alkalmat. Dicsőítő énekek után köszöntötte az USA-ból, Angliából, Törökországból és országunk több gyülekezetéből érkező utódokat, vendégeket és a népes gyülekezetet.

Az egyik unoka, Steiner József – aki évtizedekig vezette a Monte Carló-i rádió magyar adásait – hirdette az ígét. Az ApCsel 8,26–39 alapján az etióp főemberhez hasonlította Csopják Attilát, aki szintén pénzügyi szakember volt, nagyon szomjazta Isten ígétét, és – amint az etióp főember – Csopják Attila is nagy hatást gyakorolt országának népére.

Dr. Mészáros Kálmán történész szakértelemmel, képes beszámolóban mutatta be Csopják Attila életét, és méltatta a közösségünk gyorsan növekvő hőskorában végzett gyümölcsöző szolgálatát.

Id. Kovács Géza Csopják Attila új gyülekezeteket plántáló aktív tevékenységéről számolt be. Csopják legfontosabb missziós területének a saját családját tekintette. Testvérei és valamennyi gyermeke megtért, fiai (Énók, Kornél), vejei (Orosz István, Szász István, Jámor Lajos, Steiner István, Marosi Béla) valamennyien jelentős missziós tevékenységet végeztek. Megtérése évében (1889) vasárnapi iskolát szervezett egy bérelt helyiségben, 1893-ban vezetésével alakult meg az első budapesti magyar nyelvű, a mai Nap utcai gyülekezet. Közreműködött a kispesti és a pestlőrinci gyülekezet születésében és a ménteleki hívó csoport megtérésében. A kispesti gyülekezetet 240 taggal adta át utódjának 1932-ben.

A délelőtti istentisztelet után szalagvágással megtörtént a Csopják-émlékszoza ünnepélyes felavatása, majd a helyi gyülekezet gazdag vendégség-

ben részesítette a népes rokonságot és a vendégeket. Ebéd után több órán át kiváló lehetőség nyílt arra, hogy a rég nem látott rokonok és ismerősök beszélgessenek, közösséget gyakoroljanak egymással.

A Csopják-konferencia du. 4 órakor kezdődött, amelyre további rokonok és vendégek érkeztek. Bevezetőül az egyik unokavő: Győri Kornél szolt a Lk 11,5–8. versei alapján. Csopják Attilát annak a „középső barátának” mutatta be, aki mindenkin segíteni akart, de közben rájött, hogy ő maga is segítségre szorul, és a „Főbarátot” kell zaklatnia, hogy másokon is segíteni tudjon. (Írását a Békehírnök 24. számában olvashattuk.)

Ezután következett a főelőadás, amelyet Lados István lelkipásztor tartott. Azért ő, mert teológiai szakdolgozatában komoly kutatások alapján megírta Csopják Attila életének és működésének részletes történetét. A Szentlélek kenetével és hatalmával felruházott, kiválasztott munkásnak mutatta be Csopják Attilát, aki a kegyelem evangéliumát a szentség erejében bátran és fáradhatatlan buzgósággal hirdette. Ugyanakkor egyházzervező és vezetői ajándékával, írói adottságával páratlanul nagy és maradandó szolgálatot végzett közösségünk gyors növekedésének a korszakában.

Megtudtuk, hogy Attilát a buzgó hívó görög katolikus édesanyja papnak szánta, és hogy ő már gyermekként őszintén kereste Istent. Ez a keresés készítette arra, hogy egy újsághír alapján Őrszentmiklóson a baptistákra talált. A Wesselényi utcában Meyer Henrik merítette be 1889-ben. Csopják ekkor 36 éves és négy gyermek édesapja volt. Első felesége egy Bibliát hozott magával örökségként, amely nagy hatást gyakorolt Attilára. Két házasságából 15 gyermeke született, akik közül 11 érte meg a felnőttkort. Első felesége – kilenc gyermek édesanyja – fiatalon elhunyt. Második felesége a magyarországi baptista misszió első úttörőjének, Rottmayer Jánosnak a leánya volt, aki nagy szeretettel és bölcsességgel nevelte az első házasságból való gyermekeket is. Hallottunk Csopják Attila kiemelkedő szociális érzékenységről és tevékenységről. Különböző módon, nagy áldozatkészséggel segített a bajba és nélkülözésbe jutott embereken.

Ő volt az 1905-ben elismert Baptista Hitközség első elöljárója. Munkatársával, Udvarnoki Andrással és Balogh Lajossal együtt, szorgalmazta közössé-

günk elismerését, majd az ezt követő belső bonyodalmak békességes rendezését.

Dr. Mészáros Kálmán délután is bemutatta, képes beszámoló keretében, Csopják életútját, és ismertette egyházszervezői tevékenységét.

Id. Kovács Géza Csopják Attila irodalmi tevékenységéről szólt. Bemutatta több kisregényét, amelyek annak idején több kiadásban jelentek meg. Kiemelkedik ezek közül a *Szeretet országa*, a *Gyújtogató fia* és a *test és lélek fegyvere*. Csopják számtalan énekszöveget fordított magyarra és írt. Több énekeskönyv kiadásában működött közre. Például a *hit hangjai* a gyülekezetek számára, az *Evangeliumi karénekek* az énekkarok használatára, a *Kis énekes* a gyermekek énekeskönyveként jelent meg.

Legjelentősebb irodalmi tevékenysége az újságírás volt. 1895-ben Udvarnoki Andrással együtt adták ki és szerkesztették a *Békehírnök* című lapot, amelynek 1906-tól haláláig (tehát összesen 39 évig) főszerkesztője volt. 1922-ben *Élim pálmái alatt* címen 126 vezércikke külön könyvben is megjelent. Jelentősek a néhány oldalas röplapjai, amelyekben korának legérzékenyebb problémáira az evangélium szellemében keresi és bátor hangon írja meg a válaszokat. Néhány cím: „Milyen a keresztyén erkölcs?“, „Szabad államban szabad, önálló egyházak“, „Huszár akció“ (segélyezési akció), „Eltáncolt milliárdok“ stb. Teológiai kérdésekben is bátran megszólalt. Például „A magyar zsidóság“, „Mi a lélek?“, „Russzelisták“. Két egyháztörténelmi műve is megjelent. *Egyháztör-*

ténet című könyve az egyetemes keresztyénség történelmét adja elő az evangéliumi közösségek szemléletében. Üttörő munka volt ez akkor Magyarországon. Középiskolai tankönyvként készült. (1945-ig a hittant kötelező tantárgyként minden bevett és elismert egyháznak tanítania kellett az iskolákban.) A másik történelmi írását – *Képek a magyarországi baptista misszió történetéből* – az amerikai baptisták kérésére először angol nyelven írta. Akkoriban híre volt a magyarországi baptista ébredésnek.

Marosi Nagy Lajos, a Presbiteri Tanács elnöke kiemelte, hogy Isten kegyelméből ő folytathatja Csopják Attila egyik jelentős tevékenységét. Csopják 1892-ben adta ki először a *Múlt, jelen, jövő* évenként megjelenő naptárt. Ennek a kiadványnak a szerkesztője jelenleg Marosi Nagy Lajos. Színes beszámolójában arról is szólt, hogy azok a társadalmi vonatkozású javaslatok, amelyeknek a megvalósítását annak idején Csopják Attila szorgalmazta, ma is időszerűek. Például munkahelyteremtés kisvállalkozások létrehozásával, közmunkák szervezésével, vagy kedvező hitel nyújtása stb.

Az emléknep kedves színfoltja volt, hogy mind délelőtt, mind délután az egyes előadások és felszólalások között Csopják Attila által írt vagy fordított énekeket énekeltünk. Az egyik dédunokavő: *Tarnai Endre* kiváló zenei kísérete vezetett bennünket a jó részt ismerős dallamok éneklésében, a szövegeket pedig kivetítón láttuk.

Összefoglalva, a Csopják-émléknep példaképet állított elénk. Amint az Ige mondja: „*Ne feledkeztek meg vezetőitekről, akik az Isten igéjét hirdették nektek! Figyeljétek életük végére, és kövesétek hitüket!*” (Zsid 13,7)

Meghallgatva a beszámolókat, ámulattal csodáljuk és magasztaljuk Istent, aki ilyen sokrétű ajándékkal és szolgálattal ajándékozta meg engedelmes szolgáját. Mikor pihent? Mikor üdült vagy aludt – ekkora nagy kiterjedésű és sok munkát jelentő szolgálata és tevékenysége mellett? – Végezte ezt úgy, hogy „mellékesen” „főállású” pénzügyi főtisztviselő volt a minisztériumban napi nyolcórás munkája 40 éven át! Egy régi ének cseng a fülemben: „Ébredj, bizonyágtévő lélek! Sion falára örök álljanak, Kik az örömhírt szólni készek, Ha éj borul le vagy ha kél a nap! Hívásuk zengjen messze, szerteszét, Az Úrhoz gyűjtve népek seregét!”

Id. Kovács Géza

Könyörgés hazámért

*Uram, Istenem, én jól tudom,
Te a hatalmat annak adod,
Kinek kegyesen te akarod...
Áldd meg kérlek most, szép országom!*

*Bár a hangadók rossz szemével
A szívünk már nem feléd vezet...
De ilyen voltam én is régen...
Kérlek, ne vond meg szent kegyelmed!*

*Vidd most jó felé, szegény hazám,
Adj sok vezetőt, ki bátran áll,
Ki meghálálja ezt most Neked,
Hogy rájuk bízta egy nemzetet.*

*S tudjuk jól, ez út kiket dühlít:
Kiket a pénzüik már istenít!
Kik Istent, hazát elárulják,
A rossz példát ők ne mutassák!*

*Ólmet kérek a jók fölébe...
Ne engedj szennyet a szívükbe...
Erőddel lépjünk át a vészen!
Öleld magadhoz vak népet!*

*Uram, másunk nincs. Rád tekintünk!
Egy fohász hagyja el a szívünk:
Magát törje szét az ellenség!
Ahogy már sokszor cselekedtél.*

*Önmagának árt minden gonosz.
Reccsen hatalma minden posztón!
S nekiünk kitartást, adj ma reményt,
Hogy Veled a cél teljesedjék!*

*Ó, Uram, áldd meg én népet!
Gyógyuló sántát, nyíló szemet...
Hadd legyen végre szabad, ujjongó
Jelenlétben bölcsen haladó!*

Salyámosy Éva

Gyermekvers

Édesanyámhoz

*Este hogyha fekszem,
Reggel hogyha kelek:
Édesanyám imádkozni
Tanít engemet.*

*Odaül az ágyhoz,
Mégfogja kezem,
Jó Istenről, Jézusunkról
Beszélget velem.*

*Üdvözítőm, kérlek,
Hall meg sóhajom:
Áldd meg az én anyácskámat,
Áldd meg, de nagyon!*

Csopják Attila

Az vagy, akinek beszélnie kellene

Van úgy, hogy a legfontosabb vallomásokat negyven vagy ötven évig rejtegetjük a szívünk mélyén, mire kimondjuk őket. Ilyen például: szeretlek, bocsáss meg, elhibáztam, neked köszönhetek mindent.

Szembeötlő, hogy mennyi vallo- más marad kimondatlanul. Aztán mindig vannak, akik korán halnak meg... Pedig te az vagy, akinek élnie és beszélnie kellene.

Leleszi Balázs Károly

2012. július 8—15.

Változás – fejlődés

A változás az élet természetéhez tartozik. A változások a következő eldöntendő kérdést teszik fel nekünk: Akarsz fejlődni és örök értékekre lelni, vagy ott akarsz megrekedni örökre, ahol most tartasz? Mindenki pontosan látni fogja, hogyan döntöttünk: fejlődünk vagy megrekedünk. A változások teszik valóságossá fejlődésünket. Arra rendeltettünk, hogy a változások terén otthonosan mozogjunk, sőt hogy élvezzük és vágyjunk a végeredményre: a fejlődésre. *(Igy)*

Változni nem akarás

Az emberek nem igazán akarnak felnőni, nem igazán akarnak megváltozni, nem igazán akarnak boldogok lenni. Mint azt valaki oly bölcsen mondta nekem: „Ne próbáld őket boldoggá tenni, csak bajt zúdítsz magadra.” Mint az üzletember, aki bemegy egy bárba, leül, és látja felebarátját, annak a fülében pedig egy banánt – egy banánt a fülében! És azt gondolja: „Mit tegyek, szóljak neki? Nem, semmi közöm hozzá.” Ez a gondolat nem hagy nyugtot neki. Odszól a fickónak: „Bocsáson meg, önnek egy banán van a fülében.” A fickó erre azt mondja: „Micsoda?” Az üzletember megismétli: „Önnek egy banán van a fülében.” Mire a fickó megismétli: „Mit mond?” „Önnek egy banán van a fülében!” – ordítja az üzletember. „Mondja hangosabban – feleli a fickó –, mert egy banán van a fülemben!” (A. M.)

Könyvbemutató Győrött

A Nagy-Britanniában bejegyzett '4H' Magyar Misszió vezetői, dr. Eric Barrett és felesége, Rosemary az Úrtól vett hivatástudattal és nagy buzgósággal szolgál a Kárpát-medencében élő magyarok felé. Céljuk, hogy mindenki számára elérhetővé tegyék a keresztyén irodalmat. Bibliákat és tartalmas keresztyén könyveket adnak az olvasók kezébe.

Tudatosan törekszenek nemzetünk sajátos igényeit kielégíteni azzal is, hogy magyar szerzőket kérnek fel könyvírásra. Két évvel ezelőtt – immár második alkalommal – az orgoványi székhelyű Örömhír Alapítvánnyal együtt regényíró pályázatot írtak ki. Az előzetes felmérés alapján két gyermekregény írására adtak felkérést. Az egyik 2011 szeptemberében jelent meg, amelynek címe: *Soha ne add fel!*

A másik gyermekregényt egy szerzőpáros: Pausz Patrícia és Hortobágyi Alexia írta. Az *Álarc* című könyv az elmúlt hetekben jelent meg 4000 példányban.

2012. június 16-án Győrött a baptista gyülekezetben került sor a könyv bemutatására. A környező településekről, baptista gyülekezetekből és más felekezetektől is jöttek az érdeklődők. Magam is jelen voltam e kedves alkalmon. Eric és Rosemary általános ismertetőt adott a '4H' Magyar Miszió szolgálatáról. Az egyébként is gördülékeny előadást tovább színezte dr. Bukovszky Ákos, egyházunk külkapcsolati szaktitkárának precíz tolmácsolása. Majd a szerzőpáros bemutatta új könyvét a figyelmes hallgatóságnak. Ezt követően az imaház előterében kiállított sokféle könyvből válogathattak az érdeklődők. Közülük sokan dedikálást kértek a szerzőktől. Élmény volt látni, amint a könyvekkel megrakott testvérek meglegedett mosollyal köszöntötték egymást és a két fiatal szerzőt.

A könyvek szerzői párosa: Hortobágyi Alexia és Pausz Patrícia

Kíváncsi vagyok, hogy áldásul szolgáljanak ezek a könyvek minden kedves gyermeknek, fiatalnak, és aki csak kezébe veszi és olvassa!

Ficsor Károly

A győzelem ára

Országos Baptista Ifjúsági Nagytábor, Fonyód, augusztus 6–12.

2012 az olimpia éve. Minden sportoló álma, hogy az olimpián versenyezessen, és ott győzelmet arasson. Ők elhervadó koszorúért küzdenek, nekünk pedig az örök élet a cél. Az örök életre vezető út nem könnyű, sok próbával és kísértéssel van kikövezve.

Ebben az évben a figyelmet szeretnénk a győzelemre vezető útra terelni. Csodálatos dolog Isten kegyelme, de a Biblia nagyon sok helyen figyelmeztet, hogy „aki mindvégig kitart, az üdvözüli” (Mt 24,13). Az örök életet nem lehet kiérdemelni, kegyelem által lehet a miénk (Ef 2,8), de a futásunkat el kell végeznünk.

Talentumbank: Isten téged is megáldott valamilyen tehetséggel vagy képességgel. A táborban szükség lesz tetterre kész, szolgáló lelkületű fiatalokra a következő területeken: regisztráció, biztonság, csoportvezető, technikai szolgálat, gyerekszolgálat, kávézó, sportvezető...

Amennyiben szeretnél segítőnek jelentkezni, várunk szeretettel. Jelentkezni a www.baptistaifi.hu honlapunkon lehet.

Emlékezés

özv. Gergely Miklósné lelkipásztor-feleségre

Testvérünk nagyszülei Dobozon gyakran látták vendégül *Kornya Mihály* parasztproféta testvért, s a kis Eszter szívesen vette a bizonyágtételeket. Megtudta, hogy Okányban bemerítésre készülnek, sírva kérte felvételét, bemerítését: 1926. augusztus 29-én meg is történt. 1939. augusztus 14-én házasságot kötött *Gergely Miklós* lelkipásztor testvérral, akivel évtizedeken át együtt szolgálták az Urat a Békés, Szív utcai gyülekezetben és a nagy körzetben.

Iskolái végeztével az igazgatója őt kérte fel a búcsúbeszéd megtartására, amit úgy megtanult, hogy 98 éves korában is hibátlanul elmondott. Fiatal lány korában a Baptista Leányiskolában tanult. Különösen szép emlékek és jó barátságok szövődtek ez időben.

Megtanulta a gyorsírást. Nagy hasznát vette, amikor 1937–38-ban *Stewart Jakab* evangélista budapesti beszédeit gyorsírással lejegyezte, majd 2002-ben, 88 évesen *Kalászszedegés* címmel olvashatóvá tette. Ennek egy-egy példányával megajándékozta mind a négy gyermekét. Sok magyar, angol és német versre, énekre is tisztán emlékezett egész életében.

Időskorában sokat olvasott, különösen a Bibliát. Amikor már szeme nem bírta az olvasást, „fejben olvasta a Bibliát”. Mindig meg tudta mondani, melyik fejezetnél tart. Akkor már lelki szemeivel az apró betűket is látta.

Nagyon szeretett énekelni. Egyik úrvacsorai alkalmon érdeklődtem legkedvesebb énekéről. Kis gondolkodás után azt mondta: „Az az ének, amelynek az utolsó mondata így hangzik: Akit a jötevésre a szíve kényszerít!” Ezt élték át gyermekei, szerettei egész életén át, még akkor is, amikor szükségben éltek, de a Lepramisszióért, a szegényekért mindig volt mit adnia.

Naponta az Úr elé vitte imában népes családját, a gyülekezeteket és az Úr szolgálatában állókat. Távozásával szívünkben űr keletkezett, mert a tőle áradó szeretetének itt vége szakadt, de az Urának felénk áradó szeretete sohasem szűnik meg.

Özv. Gergely Miklósné Lantos Eszter testvért Békésen temettük június 8-án 98 évesen. Temetésén *Kovács Géza*, *Vass Gergely* és *Papp József* lelkipásztor, valamint az énekkar szolgált.

Felhívás imádságra

„Kiáltás hozzám, és válaszolok, hatalmas és megfoghatatlan dolgokat jelentek ki neked, amelyekről nem tudhatsz!” (Jer 33,3)

Isten imádságra buzdít, biztat minket. Íme, az Úr, az élő Isten itt kifejezetten ígéri, hogy választ ad szolgája imádságára. Ezért kiáltunk hozzá újra meg újra, és ne kétkedjünk, hogy meghallgat és felel nekünk. Ő, aki a szülőkbe oltotta a gyermekeik iránti szeretetet, ne hallgatná meg tulajdon gyermekeinek kiáltását?

Kedves testvérem! Tőled azt kéri most Isten, hogy kiálts, kiáltunk hozzá egy kisgyermek életéért. *Surányi Ádám* nyolcéves gyermek, leukémiás. A betegségét 2010. au-

gusztusban diagnosztizálták. Túlvan két kezeléssorozaton és az első csontvelő-átültetésen. A betegsége ennek ellenére 2012. május 21-én kiújult. Újra kórházba került, a kezelések egyre nehezebbek, és a mellékhatások is súlyosabbak. Tőlünk mindössze azt kéri Isten, hogy kiáltsunk hozzá. Ezért kérlek, engedelmeskedj neki, és vigyük imádságainkat az Úr elé Ádám gyógyulásáért Jézus Krisztus nevében! „...és amit csak kértek majd az én nevemben, megteszem, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban; ha valamit kértek tőlem az én nevemben, megteszem.” (Jn 14,13–14)

Sinkoviczné Hégyes Ildikó

H I R D E T É S E K

♦ **Eladó ház** Gyálon 4 szobás, amerikai konyhás, 2 fürdőszobás, 110 m²-es, két önálló, de egybenyitható lakrészű, új építésű ház nagy kerttel eladó. Irányár: 22 millió Ft. Érdeklődni: 70/948-4017.

♦ **Felhívás** Szeretettel kérem mindazokat, akik készek *Patai József* lelkipásztorral kapcsolatos emlékeit feljegyezni, juttassák el e-mailben (patacsata82@gmail.com)! Köszönettel: *Patai Csaba* (*Patai Zsuzsanna* fia) Telefon: 06205203042.

♦ **Óvodavezetői pályázat** A Rózsakerti Baptista Közösség Pillangó Óvodája olyan óvodapedagógus jelentkezését várja, aki az evangelizációt, a szolgálatot és a befogadást alapvető értéknek tekinti munkája során. *Jelentkezési határidő: 2012. július 12.* Információ és jelentkezési lap kérhető az admin@rbk.hu címen.

♦ **Csereüdülés** Szegedi 2 szobás, galériás, teljesen felszerelt apartmanukat egyhetes csereüdülésre felajánljuk. Elsősorban a Balaton déli partján érdekel hasonló üdülő vagy apartman. Időpont: július 16–22-ig. Az apartman egyébként kiadó rövid és hosszú távra is. Megegyezünk! Tel.: 06-20/ 42-64-132.

♦ **Élj, Kaposvár!** A kaposvári Békevár Baptista Gyülekezet háromnapos ifjúsági fesztivált szervez július 12–14-ig a lakótelepi fiataloknak az imaház melletti parkban! Célunk az, hogy ez a korosztály is megtapasztalja, hogy Isten velük is foglalkozik. Gyülekezetünkben egyre többen kapcsolódnak be az ifjúsági és tinédzser szolgálatba (BSZK). A fesztiválunk szervezése kb. 800 000 Ft-ba kerül. Ha valaki szívesen ad erre, örömmel vesszük! Tel.: 06/20/886-2298, *Jóföldi Szilárd*.

♦ **A Budapesti Tirannosz Ház felekezeti közti fiúkollégium felvételt hirdet** Szeretettel várjuk olyan fiúk jelentkezését, akik szeptembertől valamelyik budapesti főiskolán/egyetemen folytatják tanulmányukat. *Jelentkezési határidő: 2012. július 31.* Jelentkezési lap letölthető a www.tirannoszhas.hu honlapról. További információk: *Paffkó Tamás* (06 20 770 59 95).

Békehírnök – a Magyarországi Baptista Egyház hetilapja • Felelős kiadó: Papp János egyházelnök • Felelős szerkesztő: Háló Gyula • Tördelőszerkesztő: Papp Szabolcs • Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1068 Budapest VI., Benczúr u. 31. • Telefon: 352-9707/199 • Fax: 352-9993/103 • E-mail: bekehirkok@baptist.hu • www.bekehirkok.baptist.hu • Előfizetés és terjesztés (postázással, példányszámmal kapcsolatos kérések-kérdések): 352-9993/172 • A Békehírnök csekk számlaszáma: 11706016–22163851 • Kéziratot nem adunk vissza és nem őrzünk meg. Lapzárta szerda este, átfutási idő három hét. A hirdetéseket megjelentetjük, tartalmukért felelősséget vállalni nem tudunk. • Nyomtatás: Mátyus Bt. • Telefon: 29/367-945 • Felelős vezető: Mátyus Gyula • HU ISSN 0133–1256 • HU ISSN 1588–0117 (on-line) • Ára: 200 Ft

Könyvajánló

Randy Alcorn regénye,
Alex Kendrick és Stephen Kendrick
forgatókönyve alapján:

Valóban bátrak

A tisztesség otthon kezdődik

Alex és Stephen Kendrick világhírű filmek alkotói és hatalmas olvasótáborral rendelkező könyvek szerzői is. Magyarországon eddig főleg a *Tűzálló* (*Fireproof*) és a *Merj szeretni!* (*The love dare*) című könyveik és több filmjük alapján ismerték meg a nevüket és műveiket. Legújabb alkotásuk *Courageous* címmel filmként és regényként is óriási siker a világban, ami most magyarul *Valóban bátrak* címmel jelenik meg. A film feliratos változatát *A bátorság emberei* címmel már itthon is sokan látták, és a mostanában könyvesboltokba került könyves változatában sem fog csalódni senki.

Négy férfinak egy a sorsa: mindannyian rendőrként végzik munkájukat. A munkanapjaikon bátran néznek szembe a gonosz és veszélyes bűnözőkkel. Egy dolog viszont félelemmel tölti el őket. Mikor hazaérnek, és találkoznak a gyermekeikkel, naponta rájönnek, hogy egy dologgal nincsenek tisztában igazán: milyen a jó apa. Szeretnének jó kapcsolatot kialakítani a gyerekekkel, de úgy tűnik, egyre távolabb és távolabb kerülnek tőlük. Tragédia sújt le családjukra, amely megrendíti addigi hitüket. Döntés elé kerülnek, és ekkor a Biblián keresztül Isten a segítségükre siet.

Az olvasó a szülői (különösen az apai) felelősség terén kap olyan inspirációt, ami gyermekei felé – és egész családi életére vonatkozóan is – gyógyítóan gyökeres változásokat fog gerjeszteni. Erre pedig manapság nagy szükség van a világnak ezen a táján is...

A könyv az Immánuel Kiadó gondozásában jelent meg.

Bemérítési híradó (folytatás a 206. oldalról)

Tavaly nyáron, a buszon találkoztam gyerekkori barátnőm anyukájával, Márta nénivel, aki elmondta, hogy a baptista imaházba jár vasárnaponként, és menjek el vele vasárnap. Így ismertem meg a somogyi gyülekezetet. Ahogy beléptem, mindenki nagy szeretettel fogadott, és szeretettel fordultak egymás felé is. Nagyon jól éreztem magam, úgy éreztem, ide máskor is el kell jönnöm. Hiszen nagyon sok régi ismerőssel is találkoztam a gyülekezetben, akiket jó embernek tartottam. Nagyon tetszett, amikor az énekkar énekelt, a szívemet melengette a szöveg is és a dallam is. Úgy éreztem, ez az, amit kerestem, itt megtaláltam Istent! Ide máskor is el kell jönnöm.

Azután eljött az első úrvacsora az egyik istentiszteleten. Mindenki felállt, és én ott ültem magamba roskadva, én még bűnös vagyok, nem érdemlem meg! Én is méltó akarok lenni rá! Én is így akarok élni! És a könnyeim potyogtak, amit próbáltam leplezni a többiek előtt, mert nekem azt tanították, ez a gyengeség jele. Akkor határoztam el, én is Isten gyermeke szeretnék lenni!

Márti néninek elmondtam vívódásomat, aki odakísért a lelkészhez. Kaptam tőle egy Bibliát, amiben megtaláltam a kérdéseimre a választ. Most már hiszem, hogy Isten azért küldte el egy szülött Fiát, hogy megmenten bennünket, engem is, Jézus értünk halt meg, feltámadt, és közbenjár értünk az Atyánál.

Most megfogtam Isten felém nyújtott kezét, és többet nem engedem el. Arra vágyok, hogy az én nevem is ott legyen az élet könyvében!"

Gábor más úton, de ugyanezt élte át: „Katolikus családból származom, jártam hittanra, ministrálni, később elsősáldozó, majd bérháldozó lettem. Soha nem hallottam olyan tanítást, hogy vonzana Isten, ezért könnyű volt elcsábulnom a világi élet felé. Bekerültem egy olyan társaságba, akik a világban éltek (ittunk, csajoztunk, költöttük a pénzt, és nem törődünk semmivel és senkivel).

Majd 21 éves koromban apukám meghalt. Nagyon nagy úrt hagyott maga után, és ezt nekem kellett pótolnom, ami nem nagyon sikerült. Emiatt még jobban elkeseredtem, még többet ittam, mert rám szakadt egy teher, ami nagyobb volt, mint gondoltam.

Egy évre rá balesetet szenvedtem (amputálni kellett a jobb kezemen négy ujjamat), ez volt a második nagy

pofon az életemben. A felépülésem közel egy évig tartott. A lelkem akkor nagyon összetört, úgy éreztem, hogy minden, ami fontos volt az életemben, azt elvették tőlem. Visszatértem az alkoholhoz, néha annyit ittam, hogy azt sem tudtam, hol vagyok.

Ez így ment 2003 nyaráig. Ekkor találkoztam Annamáriával. Ő beszélt először nekem a baptista vallásról, megvallom, akkor hallottam róla először. Elhívott a Bokor utcai gyülekezetbe. Nagyon megfogott a kórus szolgálata és az emberek közvetlensége. Eleinte csak Annamária kedvéért mentem, később elkezdtem figyelni, hogy valójában mit is hallok. Az esküvőnk a Bokor utcai gyülekezetben volt, később a fiaimat is itt mutatták be. A megtérésem mégsem itt, hanem egy másik gyülekezetben, a Szeretevár baptista gyülekezetben történt. Egy istentiszteleti alkalom után volt egy előrehívás, hogy akik szeretnék megbánni a bűneiket, és elfogadják, hogy az Úr Jézus értük is meghalt, lépjenek ki, és imádkozni fognak értük. Én akkor úgy éreztem, hogy valaki meglökött hátulról, és elindultam. Ott imádkoztak értem, akkor egy hatalmas kötömegetől szabadultam meg. Rendkívül boldog voltam, oly annyira, hogy (feleségem elmondása szerint) az istentisztelet végén indiánszökdeléssel mentem a buszmegállóig. Én csak azt éreztem, hogy könnyű vagyok, mint egy madár.

Aznapi este gondolkodtam, és nem értettem, hogy mi is történt velem. Imádkoztam, és kértem az Urat, hogy értesse meg velem. Körülbelül egy fél évvel ezelőtt, a Menedék baptista gyülekezetben Vágó István lelkipásztorunk hívta azokat az embereket, akik szeretnék megbánni bűneiket, szeretnének a hitéletükben megújulni, tegyék fel a kezüket. Én feltettem, és ezáltal kaptam egy megerősítést az Úr felé, hogy tovább kell lépnem.

A bemerítésre való felkészülés során sok támadás, próba ért, de az Úr megtartott, erőt adott, és kitartottam. Tudom, hogy ez még csak a kezdet, lesznek még nehéz, küzdelmes napok, de most már azt is tudom, hogy nem vagyok egyedül."

A bemerítés szolgálatát Tóth Zoltán pécs-somogyi lelkipásztor végezte, az ígét pedig Vágó István lelkipásztor hirdette. Nóri a pécs-somogyi baptista gyülekezet tagja lett, Gábor pedig a pécsi Menedék baptista gyülekezeté. Életükre Istenünk áldását kérjük.